

Det vil heraf ses, at der i Tiden fra den 1. April 1932 til 1. Oktober 1937 har været behandlet ialt 190 Sager. I 115 Tilfælde er Andragendet bevilget, i 75 Tilfælde afslaaet. Af de afgjorte Sager drejede 33 sig om betinget dømte. Heraf blev 31 Andragender bevilget, medens 2 blev afslaaet. Begrundelsen for Afslaget i de 2 sidstnævnte Tilfælde var i det ene den, at Næringsbrev ikke behøvedes til den Næring, den paagældende ønskede at drive, medens det andet Tilfælde drejede sig om en Vognmand, der for nylig var dømt for Tyveri af Automobilede fra Kolleger paa Holdepladsen.

De 73 Tilfælde, i hvilke Andragender fra ubetinget dømte er afslaaet eller afslaaet „for Tiden“, fordeler sig saaledes i Henseende til Straffens Størrelse:

48	Andragere	var	dømt	til	Fængsel	i	4	Maaneder	eller	derover,
8	—	—	—	—	Fængsel	fra	3—4	Maaneder,		
17	—	—	—	—	Fængsel	under	3	Maaneder.		

I 47 Tilfælde var Andrageren indenfor de sidste 10 Aar straffet 2 eller flere Gange efter Straffeloven med Frihedsstraf, i 34 Tilfælde 3 eller flere Gange. Er der hengaaet over 5 Aar siden Straffens Udtaaelse, er Andragendet som alt overvejende Hovedregel bevilget. I 68 af de ialt behandlede 190 Sager laa Udtaaelsen af sidste Straf mere end 3 Aar tilbage. 48 af de paagældende Andragender bevilgedes, medens 20 blev afslaaet.

Dispensation kan ifølge Næringslovens § 6 højst gives for 5 Aar ad Gangen, og i Praksis er den ikke sjældent forsøgsvis givet for kortere Tid, ligesom der undertiden er knyttet Vilkaar og Begrænsninger til Dispensationen, f. Eks. at den paagældende ikke maa anvende unge Medhjælpere.

Med Hensyn til Ministeriets Praksis bemærkes iøvrigt, at der er lagt væsentlig Vægt paa Myndighedernes Instilling, ligesom der er taget Hensyn til, hvilken Næring den paagældende ønskede at drive. Selv Andragere, der er straffet med Fængsel (Tugthusarbejde) i 16 Aar (eller paa Livstid), har saaledes opnaaet Dispensation, naar det under de foreliggende Omstændigheder og under Hensyn til den Næring, den paagældende ønskede at drive, fandtes forsvarligt. Ministeriets Praksis hviler endvidere paa Forhandlinger med Erhvervenes Organisationer, der sædvanlig har stillet sig forstaaende overfor de menneskelige Interesser, der her er Tale om.

Om den praktiske Interesse, der knytter sig til Næringslovens Bestemmelser om Fortabelse af Ret til bunden Næring, gaar ud over, hvad ovenstaaende talmæssige Oplysninger udviser, kan ikke siges med Sikkerhed, idet det selsagt ikke vil kunne oplyses, hvor mange straffede Personer der maatte have undladt at søge en Dispensation, som de havde Brug for. Det maa dog ikke glemmes, at det store Flertal af straffede Personer rent faktisk af økonomiske og faglige Grunde vil være ude af Stand til at drive en bunden Næring, og det foreliggende Materiale synes saaledes at tyde paa, at den praktiske Interesse, der knytter sig til disse Bestemmelser, næppe har været saa stor, som man i den offentlige Diskussion undertiden synes at have været tilbøjelig til at mene. Det bør ogsaa i denne Forbindelse erindres, at Næringsvirksomhed ifølge Bestemmelserne i Næringsloven af 1931 i beskedent Omfang kan drives uden Næringsadkomst.

Naar Begrebet den vanærende Handling og Institutet Fortabelse af de borgerlige Rettigheder fjernes fra Lovgivningen, opstaar Spørgsmaalet, hvorledes der bør forholdes med Næringslovens Vandelsbetingelser for Udøvelse af almindelig bunden Næring. Udvalget har her delt sig i et *Flertal* (Krarup, Pihl og Skat-Rørdam), der foreslaar de nuværende Vandelsbetingelser erstattet af andre, og et *Mindretal* (Henriques og Lucas), der foreslaar dem fjernet, uden at andre sættes i Stedet.

Flertallet mener ikke, at der principielt vil kunne indvindes noget imod, at der stadig opretholdes en Ordning, hvorefter Personer, der er straffet for en Handling af en